

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 117. Quomodo ex praxi & sensu communi Ecclesiae ac fidelium probetur, quòd attritio sufficiat cum Sacramento.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

& Valent. clarissimè De pœn. d. 7. q. 8. p. 4. à 6. Animadvertendum, ergo Palav. malè citat illos pro se. Platel. n. 652. rectè ostendit Carolum ab Assumptione illudere lectori, nam nec annotat locum vel verba eorum, quos citat, & falsò citat aliquos, nominatim Sylv., qui sententiam pro contritione, quam priùs docuerat, revocavit. Et citat multos tantùm concionatores, quorum plerorumque verba, si inspiciantur, aliquam tantùm dilectionem requirunt, qualis est, si Deum amem mihi, quod fit per dolorem ex spe & metu, fugimus enim infernum, ut in cœlo assequamur Deum, nec plùs volunt plerique ex illis, quos adducit Le Drou : nam quod Sonnius, Tapper. P. Soto, Vega, Jansenius, Gandavensis aliique, qui Tridentino interfuerunt, non sint contra nos, rectè ostendit Francol. suprà c. 6. §. 10. & l. 2. c. 6. §. 1. Imò nec Navarrum aut Vald. esse contrarium, conatur ostendere l. 1. c. 7. §. 2. Et dato aliquos tenuisse oppositum, ostendam n. 874. non elidi certitudinem practicam alicujus sententiæ, quamvis quidam pauci contradicant.

858. Q. 117. Quomodo ex praxi & sensu communi Ecclesiæ ac fidelium probetur, quòd attritio sufficiat cum Sacramento. R. Hoc modo. §. 1. Non est credibile, quòd Spiritus S., qui regit Ecclesiam, permissurus fuisset praxin sententiæ nostræ, si falsa esset, cum damno tot animarum prævalere, maximè cum sententia nostra toties fuerit à Rigoristis S. Sedi exhibita, cum potentissimis instantiis, ut damnaretur; & tamen Pontifices nunquam reprobârunt : speciatim Alex. VII. & Innoc. XI. alioqui prompti ad damnandas propositiones periculosas, & studiosissimi pro

pro rescindendis noxiis laxitatibus, graviter prohibuerunt ullâ censurâ notari sententiam nostram, permiseruntque ipsi suis temporibus publicè doceri etiam Romæ. Imò *Alex. VIII.*, ut ostenderet ad pœnitentiam non requiri amorem, quem volunt Rigoristæ, inussit notam libro Episcopi Castoriensis, qui dicitur *Amor pœnitens*, uti refert *Gorm. n. 345.*, fatenturque adversarii per hujus Pontificis decreta convelli suam doctrinam.

§. 2. Si sententia nostra esset falsa, Pontifices & Cardinales Concilii *Trid.* Interpretes, cùm sciant nos præcipuè nisi *Trid.*, declararent oppositum pro officio suo & cavendo damno animarum, sed non declarant, sed etiamnum permittunt ubique doceri publicè, & speciatim Romæ in celeberrimis seminariis, uti habet certa relatio cum testimoniis authenticis impressa typis sub annum 1690., cujus exemplar habeo: nominatim in Urbano Collegio de propaganda fide, in Collegio S. Pancratii, in Collegio S. Thomæ apud Minervam, in Collegio Clericorum regularium ministrantium infirmis, & aliis, quæ ab Ecclesiasticis vel aliis Religiosis reguntur, taceo illa omnia, in quibus docent Professores è Societate nostra.

§. 3. Accedit communis sensus fidelium in tota Ecclesia, qui si dolorem habeant ex spe cœli vel metu inferni, aut saltem ex motivo turpitudinis peccati prout oppositi legi æternæ Dei, confitentur & absolutionem petunt sine scrupulo, eamque dant pariter Confessarii penè omnes: velle autem eos omnes damnare sacrilegii, uti damnari deberent, cùm adversarii, hic præsertim in materia facti, non admittant ignoran-

rantiam inculpabilem, hoc esset exoticum & temerarium, ergo.

861. Q. 118. *Quibus rationibus probetur, quod attritio sufficiat cum Sacramento.* R. sequentibus. §. 1. Nihil obstat, quò minùs attritio sufficiat, nam est actus honestus, supernaturalis, tendens in Deum velut finem ultimum à peccatore assequendum, efficaciter excludens omnem voluntatem peccandi, uti constat ex dictis hactenus. Nec ullum est argumentum in oppositum, cui plenè non satisfiat, uti partim est ostensum, partim ostendetur à n. 864., ergo.

862. §. 2. Si attritio non sufficiat, plerique homines, præsertim rudes & ingenio tardiores, vix unquam habebunt dolorem sufficientem pro Sacramento, pauci enim assurgunt ad dolendum de peccato, quia Deo summè bono malum est, uti testari poterunt Confessarii de penitentibus suis.

863. §. 3. Secundùm adversarios, in dolore debet adesse amor Dei absolutè prædominans, sive intensior omni alio amore actuali cordis, sed talis amor Dei erit rarus, & sæpe erit impossibilis, nam sæpe fit, ut quis, etiam non libere sed planè necessariò propter motiva magis sensibilia, nec inhonesta, intensius doleat, v. g. de morte Patris sibi charissimi quàm de peccato; aut ut intensiore affectu actuali amet unicam prolem suam quàm Deum, cujus bonitatem hic & nunc non ita sensibiliter potest cognoscere, talis autem homo, quamvis secundùm partem superiorem voluntatis Deum appretiet super omnia, tamen occasione partis inferioris ejusdem voluntatis magis sensibiliter tractæ habere non poterit amorem intensiorem Dei absolutè præ-